

Albertsen: Det var en god nydannelse, da vi for 3 år siden fik fremsat forslag til den første kollegielov af den daværende højttærende undervisningsminister, og jeg takker den nuværende undervisningsminister for det initiativ, der nu er taget med henblik på at udvide denne lovgivning.

Det princip, der dermed blev fastslået, at begrebet kollegium som boligtype også var en enhed i det samlede boligbillede, hvor samfundsansvaret blev fastslået; forekommer mig sympatisk og må ses som et led i den frenherskende tankegang, at fremskaffelsen af boligen i alle dens forskellige udformninger er noget, som samfundet ikke kan overlade til private kræfter.

Da vi i 1963 drøftede det første kollegielovforslag, var der her i det høje ting blandt alle ordførerne og vel også under udvalgsarbejdet en vis fornemmelse af, at de tal, der dengang blev anslået, nemlig at der skulle etableres eller bygges ca. 1.000 kollegieboliger pr. år over en 10-årig periode, måtte anses for at være i underkanten. I det nye lovforslag er der ikke direkte anført noget tal, men i fremsættelsen og i bemærkningerne er det antydnet, at et antal på 3.000 boliger i højere grad svarer til behovet, for denne særlige boligtype. Jeg vil for mit vedkommende — og det gælder også den socialdemokratiske folketingsgruppe — ikke på forhånd sige, om dette tal er det helt rigtige; det har der været en hel del diskussion om, ikke mindst blandt de direkte interesserede, studenterne, hvor man vel nok har været tilbøjelig til at anslå et betydeligt højere tal og har sigtet mod, at der pr. år snarere skulle etableres ca. 5.000 kollegieboliger. Det er selvfølgelig ikke alene et spørgsmål om byggekræfter, det er også et spørgsmål om økonomi og statslige bevillinger, og det må vi under udvalgsarbejdet nøjere forhandle med ministeren om.

De grupper, der falder ind under reglerne, har foretaget forskellige undersøgelser om behovet for kollegier, og der har været nævnt tal på ca. 30.000-40.000 boliger, der

skulle etableres over en periode. Hvorvidt disse tal er helt holdbare, er vel ikke til at skønne over, men også dette må vel drøftes under udvalgsarbejdet. Udgangspunktet har her været, at man skønnede, der var et kollegiebehov for ca. en tredjedel eller halvdelen af de studerende, og hertil skal også lægges det behov, de øvrige grupper af unge har, det vil altså sige et noget større tal.

Jeg synes, der er anledning til her ved første behandling at rette en opfordring til kommuner, boligselskaber og faglige organisationer, der har kontakt med ikke mindst erhvervslivets unge, om at tage et initiativ med henblik på at skabe kollegier, der særligt tilgodeser de ikke-akademiske grupper.

Uanset den lidt forsinkede fremkomst af revisionsforslaget — vi havde jo håbet, at det kunne være fremkommet i efteråret og ikke først her i begyndelsen af det nye år — synes jeg alligevel, jeg vil takke ministeren for dets fremkomst og for de forbedringer, det vitterligt indeholder. Jeg vil også takke ministeren, fordi han i fremsættelsen og bemærkningerne til lovforslaget klart har understreget sin positive holdning med henblik på kollegiernes kvalitet. Der har været en vis intern drøftelse mellem dem, der har med dette at gøre, gående ud på, at her kunne man bygge skrabet, her kunne man bygge noget, som kun var af midlertidig karakter. Det er betragtninger, jeg ikke deler, og jeg er ganske enig i og glad for ministerens udtalelser herom. Jeg mener, kollegieboligen er et varigt begreb og noget, som skal tilgodeses og vurderes ud fra denne opfattelse.

Der har af de studerendes organisationer været opstillet visse mindstemål for en sådan kollegiebolig. Man har nævnt, at den bør være på mindst ca. 14 m²; hvor det drejer sig om gifte studerende, skulle der være mindst 2 rum, og, hvor der er tale om enlige studerende med børn, mindst 1½ rum. Det er de mål, som de studerendes organisationer har opstillet. Mig personlig forekommer de rimelige og fornuftige, og de bør i nogen grad være norm for det fremtidige